

Στη φύση θάλασσα και φως,
του Λόγου άστρο μέγα,
ο κρίνος, η αγριάκανθος,
το απόστερνο σκοτάδι,
που ήταν πρότερο φωτός
και το επονομάσανε
του κοσμικού ρυθμού
αιώνια τάξη.

Κι ορίστηκαν τα σύμπαντα
με τ' αντισύμπαντά τους
κι ορίστηκαν οι άγγελοι
από το Μέγα Λόγο.
Κι έγινε μέρα αιώνια,
μυριστή, η πρώτη.

Των ωρών οι συμπάσχουσες τάξεις
ρυθμών μελωδίες που κλαίνε,
των υδάτων ροές που συγκλίνουν
στον πυρήν την καρδιά και το πνεύμα,
των απάντων το πνεύμα, των όντων,
των θαυμάτων το θαύμα, τα ρόδα...

Η ζωή έχει φλόγα τα πάθη,
μύριες έχει αισθήσεις το σώμα,
της υπέρτατης γνώσης το άνθος,
τον αιώνιου κρίνου ψυχή...

Ω ψυχή μου, θαυμάτων το κάλλος,
Ω ζωή μου, αστερών το στέμμα,
Ω των χρόνων η μάνα κοιτίδα,
τ' ουρανού, ουρανών η ζωή...

Τι δεν είδα; Τι θέλω γνωρίσει;
Τι μου μέλλεται ακόμη να πράξω;
Αν η σφαίρα ονείρου των κρίνων,
αν ο χρόνος τους χρόνους ορίσει,
αν το τέλος μου ορίσει αρχή;